

benauwdheid zijn haar deel geweest. Moedig heeft ze alles doorstaan, ze vertelde wel wat er aan de hand was, maar er kwam geen klacht. Het laatste half jaar was ze dankbaar voor de verzorging die ze in het moederhuis kreeg. Ze vroeg zich wel af of ze nog terug zou kunnen naar haar huis in de Bataafse Bellefleur. Gelukkig voelde ze zich thuis bij de zusters in de gemeenschap. Moegestreden is ze nu voorgoed Thuis bij God en bij alle dierbaren die haar zijn voorgegaan.

Wij en de familie zijn dankbaar voor wie Zuster Corrie voor ons en met ons geweest is. We missen haar en vertrouwen er op dat ze nu in vrede is bij God die ze haar leven lang gediend heeft.

In de avondwake op 9 maart en tijdens de uitvaart op 10 maart hebben we in dankbaarheid het leven van Zuster Corrie herdacht en afscheid van haar genomen. Daarna hebben we haar begeleid naar de begraafplaats van Onze Lieve Vrouwe te Amersfoort waar ze in de grafkelder van de zusters van Onze Lieve Vrouw is bijgezet.

Bestuur en zusters van Onze Lieve Vrouw van Amersfoort en familie.

*'Een levenlang omringd
door familie en geloof.
Zoals de Eem ontspringt
én uitmondt in ons land.'*

In dankbare herinnering aan

Zuster Corrie Bartels

Cornelia Elisabeth Maria

* Castricum, 14 juni 1941

† Amersfoort, 4 maart 2022

Corrie werd geboren als jongste dochter in een groot gezin. Haar moeder stierf toen zij achttien jaar was. Al jong wist Corrie van aanpakken en de eerste tijd hielp ze dan ook om het huishouden draaiende te houden. Haar vader hertrouwde.

In 1962 trad Corrie in bij de Zusters van Onze Lieve Vrouw van Amersfoort. Ze had veel bewondering voor haar tante, zuster Annetti Bartels, die al veel langer in het klooster was. Ongetwijfeld is zij een voorbeeld voor haar geweest.

In 1964 legde Corrie, Zuster Bernadetta, haar eerste geloften af als Zuster van Onze Lieve Vrouw van Amersfoort. De eerste tien jaren is ze werkzaam geweest in Zwijndrecht in het

schippersinternaat. De studies van kinderbescherming kwamen daarbij heel goed van pas. Ze was graag met en zorgzaam voor de kinderen. Van Zwijndrecht verhuisde ze naar Amersfoort eerst naar het Hoeckhuys en later naar Onze Lieve Vrouw ter Eem. Sinds 1993 woonde Corrie zelfstandig.

Ze was leergierig en erg betrokken bij Congregatie, Kerk en Maatschappij. Het reilen en zeilen van de congregatie ging haar erg te harte. Haar kritische geest maakte ze inderdaad wel het een en ander los. Ze was trouw aan mensen en in vriendschap, ze wist waar ze voor stond en kwam daar ook recht voor uit. Sociaal voelend heeft ze diverse mensen bijgestaan, zo ook met slachtofferhulp. De zusters in Indonesië en Malawi hadden haar bijzondere aandacht. Menig actie heeft ze voor hen op touw gezet.

Ze was ook een toegewijd lid van de WRGV, de Werkgroep van Religieuzen voor Gerechtigheid en Vrede.

De familie betekende veel voor Corrie. Het overlijden van haar jongere broer Frans, nog niet zo lang geleden, heeft haar veel gedaan. Haar vastberaden wil deed haar gaan waar ze nodig was. Zo bezocht ze nog haar schoonzus terwijl ze zelf al erg ziek was. De gezondheid liet haar steeds meer in de steek. Pijn en